

vnitřní povahu, poněvadž není mezi státy shody v tom, co je rozuměti objektivním právem mezinárodním, jehož by bylo použití na řešení mezinárodních sporů, které tu přicházejí v úvahu. Celá problematika mezinárodních sporů právní povahy vynikne, když se tyto spory staví jako protiklad sporů politických, při nichž záleží vše na subjektivní úvaze toho státu, jehož zájmy jsou ve sporu dotčeny.

Na čl. 13, odst. II., Paktu o Společnosti národů navázal II. odst. čl. 36 statutu Stálého mezinárodního soudního dvoru, který obsahuje t. zv. fakultativní klausuli o závazné pravomoci Soudního dvoru. Závazná pravomoc Soudního dvoru se může týkati sporů právní povahy, jichž předmětem jest:

- a) výklad mezinárodní smlouvy;
- b) jakákoliv otázka mezinárodního práva;
- c) existence jakékoli skutečnosti, která, kdyby byla prokázána, zakládala by přestoupení některého mezinárodního závazku;
- d) povaha nebo rozsah náhrady povinné za porušení mezinárodního závazku.

(Dokončení.)

Z právní praxe

Vstoupili do sporu jiná osoba, než vůči které žaloba byla zamýšlena, není řízení zmatečné.

Soud I. stolice nevyhověl návrhu žalující strany, aby řízení bylo podle § 477, č. 4 c. ř. s. prohlášeno za zmatečné, protože do sporu vstoupila jiná osoba, než vůči které žaloba byla zamýšlena.

Stížnosti žalující stranou vznesené soud rekursní nevyhověl, uváživ toto:

Rekursní soud jest téhož názoru jako rekurent, totiž, že když žaloba není doručena tomu, proti kterému jest řízena, jest dána zmatečnost podle § 477, č. 4 c. ř. s. Tomu však není tak v daném případě. Žaloba byla vedena proti S. Sch. a také S. (Stanislavu) Sch. byla doručena, žalovaný Sch. vstoupil do tohoto sporu a při prvním ústním jednání přednesl svoje námitky. Jest tudíž beze vší pochyby proti Stanislavu Sch. rozepře zahájena.

Skutečnost, že Stanislav Sch. není majitelem ani koncesionářem podniku a že žaloba byla zamýšlena proti majiteli podniku, jest v daném případě naprosto nerozhodna, poněvadž nejde pak o omyl v doručení žaloby, ale o omyl ve vlastnosti žalovaného, proti kterému žaloba byla vedena. Tento omyl zavinił si žalobce sám, neboť

jeho povinností bylo, podrobně se informovati před podáním žaloby, proti komu chce žalobu podati a proti komu ji ve skutečnosti podává.

Do tohoto sporu vstoupila tedy sice jiná osoba, než vůči které žaloba byla zamýšlena, nikoliv však osoba rozdílná od té, proti které žaloba byla podána. Není zde proto žádné zmatečnosti řízení a prvý soud plným právem zamítl návrh na prohlášení řízení za zmatečné a na nové doručení žaloby.

(Krajský soud v Litoměřicích č. j. R V 1935/37.)

Jsou veřejné dávky také nájemným podle § 1, odst. 2., č. 1 zákona o ochraně nájemníků?

Soud I. stolice zjistil, že odpůrci navrhovatele dluhují vodné a dávku z nájemného Kč 128'05 a že dluh ten nezapravili, ač byli dvakráte písemně upomínáni a byla jim určena dodatečná lhůta k zaplacení. Právem vyhověl soud návrhu, opřenému o § 1, odst. 2 č. 1 zák. o ochr. náj. Nelze vyhověti stížnosti, která uplatňuje zejména, že veřejné dávky nejsou součástí nájemného a že bylo návrh výpovědní zamítnouti, když soud zjistil, že odpůrci navrhovatele nájemné nedluhují. Stěžovatelé dovolávají se výkladu o pojmu nájemného, jak je obsažen v komentáři Crha-Steigerhof-Hronek.

Soud rekursní nesdílí tento názor, nýbrž má zato, že nájemným ve smyslu § 1, odst. 2, č. 1 zák. jest rozuměti vše, co nájemník z důvodu nájemní smlouvy jest povinen za používání předmětů nájmu pronajimateli platiti. K tomu patří i veřejné dávky, které pronajimatel jest povinen z domu nebo z nájemného zapraviti, a k jichž zaplacení se nájemník nájemní smlouvou zavázal. Správnost tohoto výkladu vyplývá zejména z § 12, odst. 2 zák. o ochr. náj., který vytyčuje přesně, z kterých důvodů lze nájemné zvýšiti a které okolnosti mají vliv na přípustné zvýšení. Jedním z těchto důvodů jest zejména také zvýšení veřejných dávek, které má pronajimatel z domu nebo z nájemného zapraviti.

Stejnou definici pojmu nájemného obsahuje § 149 zákona č. 76/1927, resp. vl. nař. z 2. února 1937, č. 15 Sb. zák. a nař.

(Krajský soud v Litoměřicích, č. j. R V 1459/37.)

Jsou-li předmětem pozdějšího rozsudku trestné činy, spáchané jednak před vynesemím dřívějšího rozsudku, jednak po něm, nelze použití § 265 tr. ř., je-li čin, spáchaný po vynesemí dřívějšího rozsudku, podle zásad o souběhu trestných činů (§§ 34, 35, 267 tr. z.), rozhodný pro výměru trestu v pozdějším rozsudku nebo je-li stejně trestný jako čin spáchaný před vynesemím dřívějšího rozsudku.